

Sygn. akt V CNP 21/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi J. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt IV Ca (...)

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko L. S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2. zasądza od skarżącego (powoda) na rzecz pozwanego
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia Sądu II instancji, jednak jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.) i zasługuje na odmowę przyjęcia do rozpoznania – zawarta w niej argumentacja stanowi przede wszystkim polemikę ze stanowiskiem Sądu II instancji, dopuszczalną ewentualnie jako uzasadnienie np. podstaw skargi kasacyjnej, lecz nie przesądzającą oczywistej nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Po pierwsze, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd II instancji uznał dowód z zeznań strony, a jedynie odrzucił płynące z niego wnioski – uznał go za niewiarygodny. Po drugie, nie są w ogóle dopuszczalne w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zarzuty dotyczące ustalenia faktów czy oceny dowodów (art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.), a więc np. kwestionowanie sposobu ustalenia faktów przez Sąd II instancji. Po trzecie, gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 84 k.p.c., rzeczywiście można twierdzić, że Sąd powinien przypoznać komornika sądowego. Jednakże nawet uznanie, że w tym zakresie doszło do naruszenia prawa, to nie jest ono oczywiste – Sąd wyraźnie uzasadnił zajęte przez siebie stanowisko i wskazał, że wbrew odmiennemu pogładowi uważa, iż złożenie przez stronę wniosku o przypoznanie nie jest wiążące dla Sądu, lecz podlega jego ocenie. Taki pogląd jest racjonalny i może być kwestionowany co najwyżej w drodze zarzutów, jednak nie stanowi o oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę złożono wniosek o zasądzenie kosztów, a w skardze wniosek ewentualny o zastosowanie art. 102 k.p.c. Nie ma jednak podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.: skarżący ma bowiem pełnomocnika z wyboru, którego opłacił, a Sąd tylko w części zwolnił go z opłaty od skargi.